

opusdei.org

Historia dzieła (pracy) Świętego Michała

Historią ludzi, którzy czując
Boże wezwanie do celibatu, żyli
i żyją swoim chrześcijańskim
powołaniem w Opus Dei. Autor:
José Luis Gonzalez Gullón

01-09-2023

Historia dzieła (pracy) Świętego
Michała jest historią ludzi, którzy
czując Boże wezwanie do celibatu,
żyli i żyją swoim chrześcijańskim
powołaniem w Opus Dei. Kiedy

święty Josemaría zobaczył Dzieło w 1928 roku, zrozumiał, że został powołany do szerzenia chrześcijańskiego powołania, aby każda osoba była zjednoczona z Jezusem Chrystusem, gdziekolwiek żyła, pracowała lub była. Od samego początku szukał mężczyzn i kobiet, którzy poszliby za nim, czyniąc to chrześcijańskie przesłanie swoim własnym, a następnie rozpowszechniając je wśród innych.

Przez pierwsze 20 lat formował grupę ludzi, mężczyzn i kobiet, którzy mieli powołanie do celibatu. Następnie otworzył Dzieło i oddanie się Bogu w Opus Dei dla wszystkich rodzajów ludzi, żonatych lub niezobowiązanych do celibatu. Przyjął tę początkową strategię, aby mieć grupę, która została uformowana i była gotowa do wysłania wszędzie, do wszystkich części świata.

Poszukiwał ich jeden po drugim w kierownictwie duchowym. Jednym z przypadków jest Ricardo Fernández Vallespín, młody człowiek, który w 1933 r. kończył Szkołę Architektury w Madrycie. To sam Założyciel udał się na spotkanie z nim w jego domu. Od tego momentu narodziło się duchowe towarzyszenie, a po dłuższej rozmowie święty Josemaria wziął książkę o Męce Jezusa Chrystusa i napisał kilka linijek na pierwszej stronie książki, jako dedykację dla młodego człowieka i napisał do niego: "Obyś szukał Chrystusa, obyś znalazł Chrystusa, obyś kochał Chrystusa". Po latach Ricardo Fernández Vallespín wspominał, że od tego momentu czuł, że Bóg, Jezus Chrystus, wzywa go do pójścia za tym księdzem. Kilka miesięcy po pierwszych spotkaniach poprosił Założyciela, aby był z nim w Dziele, czując również powołanie do celibatu.

Od samego początku Założyciel regularnie spotykał się z młodymi mężczyznami. Najpierw byli to mężczyźni, a potem pojawiła się grupa kobiet, które poszły za nim z powołaniem do celibatu w Dziele. W 1935 r. utworzył coś, co nazwał Radą Dzieła, pierwsze spotkanie mężczyzn, którzy pomagali w rządzeniu, czyli w koordynacji działań Opus Dei. Św. Josemaría miał dwojakie zmartwienie.

Pierwszą troską było pogłębienie przez każdego własnego życia chrześcijańskiego, tak jak później uczynił to z innymi członkami Dzieła, to znaczy z małżeństwami. Oznacza to, że każdy powinien uczynić swoim własnym, zrozumieć i żyć osobiście duchem Opus Dei. Drugą troską było to, aby każdy z nich był wychowawcą innych, to znaczy, aby każdy zdobył wystarczające wykształcenie, aby móc wyjaśnić innym przesłanie ducha Opus Dei.

Tak więc, począwszy od lat czterdziestych XX wieku, nazwa numerariusze została nadana osobom w Opus Dei, które z powołaniem do celibatu wspierają Dzieło jako rodzinę, a także wspierają formację innych. Sposób pojmowania celibatu numerariuszy w Opus Dei można wyjaśnić i zrozumieć jako wezwanie, powołanie zawodowe. Numerariusze poświęcają część lub cały swój czas na wspieranie Opus Dei w szczególności, tworząc rodzinę, formując rodzinę w Dziale i dając formację, wyjaśniając ducha Opus Dei i życia chrześcijańskiego członkom Dzieła i wszystkim ludziom. Jest również kilku numerariuszy, którzy są w mniejszości, którzy mają zadania zarządcze, tj. kierowanie Opus Dei na poziomie centralnym dla całego świata lub na poziomie regionalnym dla niektórych krajów.

Inkorporowanie przyłączonych i numerarii pomocniczych

Podczas gdy święty Josemaria stopniowo rozwijał Dzieło, nadeszła hiszpańska wojna domowa, która spowodowała przymusową trzyletnią przerwę. Po zakończeniu wojny w 1939 roku, w latach czterdziestych XX wieku, do 1947 roku przyjmował tylko mężczyzn i kobiety z powołaniem do życia w celibacie. To właśnie wtedy w Dziele pojawiła się *modalność* powołaniowa, której nie przewidziano na początku. Niektórzy młodzi mężczyźni mówili, że czują się powołani do celibatu przez Boga, a jednocześnie, ze względu na swoją sytuację, nie czują się powołani do przeżywania wszystkich okoliczności, które były obecne w powołaniu numerariusza. Oznacza to, że numerariusz, oprócz celibatu, wspierał Dzieło jako rodzinę, a z formacyjnego punktu widzenia

mieszkał w ośrodkach, w domach, które były właśnie miejscami spotkań dla innych członków, współpracowników i przyjaciół. Ogólnie rzecz biorąc, studiowali na poziomie uniwersyteckim, co pozwoliło im szerzyć przesłanie do wszelkiego rodzaju ludzi, ze wszystkich środowisk.

Z drugiej strony byli ludzie, którzy uważali się za powołanych do celibatu i którzy, na przykład, nie poszli na uniwersytet.

Sympatycznym przypadkiem był Fernando Linares, mężczyzna, który mieszkał w Barcelonie i pracował jako sprzedawca w sklepie, a jednocześnie był śpiewakiem lirycznym w chórach Opery Barcelońskiej. Był on entuzjastycznie nastawiony do Opus Dei i udał się do tamtejszego ośrodka El Palau, ale powiedziano mu, że w tamtym czasie członkowie Opus Dei byli tylko numerariuszami i musieli zdobywać

wyższe wykształcenie. Ponieważ Linares chciał zostać członkiem Opus Dei, zapisał się na studia prawnicze i rozpoczął naukę. Kiedy święty Josemaría dowiedział się, że zapisał się na studia prawnicze, powiedział, że to skandal i że nie ma potrzeby, aby miał dyplom uniwersytecki, skoro czuje się powołany do celibatu.

Od tego momentu święty Josemaría widział, że rzeczywistość powołania do celibatu w Opus Dei musi być otwarta na wszelkiego rodzaju rzeczywistości, zawody i możliwości. Innym przypadkiem była kobieta z Bilbao, jedna z pierwszych przyłączonych, która nazywała się Modesta Lejarda i miała wówczas 25 lat. Mieszkała z rodzicami i rozumiała, że jej powołaniem jest kontynuowanie życia z rodzicami. Kiedy powiedziano jej, by poszła naprzód i została przyłączoną, powiedziała, że było dla niej bardzo jasne, że to zobowiązanie wobec

Boga, by mieszkać w domu z rodzicami i pracować tam, gdzie była. Innymi słowy, nie zamierzała zmieniać swojego miejsca, pracy ani domu. Modalność powołaniowa przyłączonych umożliwiła otwartość celibatu na wszelkiego rodzaju zawody i warstwy społeczne oraz wyjście poza ramy specyficznej formuły powołaniowej numerariusza.

Inną modalnością powołaniową w Opus Dei, która narodziła się w latach czterdziestych XX wieku, są numerarie pomocnicze. Do tego czasu byli tylko numerariusze, a wkrótce potem zaczęli dołączać przyłączeni. W tym samym czasie byli ludzie, którzy pracowali jako służba domowa, w opiece nad ludźmi, w ośrodkach Dzieła. Założyciel zrozumiał, że tak ważne jest tworzenie rodziny, posiadanie rodziny w Opus Dei, że pojawiła się modalność powołaniowa, która do

dziś pozostała w Dziele jako rzeczywistość kobiet, które zaczynają tworzyć rodzinę w Opus Dei. Kobiety, które mają profesjonalne wykształcenie, zazwyczaj w dziedzinie zarządzania hotelami i które troszczą się o każdą osobę z matczynym sercem w ośrodkach Dzieła i mają powołanie do celibatu.

Pierwszą z tych kobiet była Dora del Hoyo, która pracowała w ośrodku Abando w Bilbao, w obszarze administracji i obsługi mieszkańców. Kiedy ubiegała się o przyjęcie, rozmawiała ze swoją przyjaciółką Concepción Andrés, która również pracowała w administracji.

Concepcion wiedziała, że Dora jest małomówną kobietą. Wspomina: Podeszła do mnie i powiedziała: "Zrobiłam wszystko, co musiałam". To znaczy, że złożyła podanie o przyjęcie do Dzieła jako numeraria pomocnicza. Concepción mówi, że poszła na portierni, gdzie zajmowała

się ludźmi, którzy przychodzili przynosić lub zabierać rzeczy z ośrodka. „Właśnie tam, gdy Bóg dał mi to zrozumieć, napisałam list do Ojca z prośbą o przyjęcie mnie jako numerari pomocniczej. Potem pobiegłam do dyrektorki, która wyjeżdżała do Madrytu, i powiedziałam jej: "Zostawiam ci ten list, abyś zaniósła go Ojcu". Odpowiedziała: "Jeśli list jest dobry, to jestem dobra do powołania. A jeśli list jest bezużyteczny, to i ja jestem bezużyteczna" ". W rzeczywistości Założyciel otrzymał zarówno prośbę Dory del Hoyo o przyjęcie, jak i Concepción Andrés, i skomentował, że był to najlepszy prezent, jaki otrzymał w tym roku 1946.

Batalia formacyjna

W latach pięćdziesiątych założyciel Opus Dei dysponował wszystkimi formami powołania, zarówno celibatariuszami, jak i żonatymi lub

bez zobowiązania do celibatu, supernumerariuszami. Oznacza to, że ci, którzy żyli powołaniem do celibatu, byli numerariuszami i numerariami, numerariami pomocniczymi, przyłączonymi obu płci; a ci, którzy nie byli zobowiązani do celibatu, byli głównie żonaci, supernumerarie i supernumerariusze. Ponadto było wiele osób bliskich Opus Dei, zarówno w dziele świętego Rafała, jak i współpracowników dzieła świętego Gabriela.

W tym momencie rozpoczął to, co później nazwał, używając wojskowego porównania, " batalią formacyjną". Oznacza to, że ustanowił cały system służący ludziom do wyjaśniania przesłania Opus Dei innym ludziom w Opus Dei. Był to rodzaj przekazywania ducha Opus Dei w sposób już zorganizowany i dostosowany do okoliczności każdej osoby. Zaczęło się

najpierw od numerariuszy, wraz z utworzeniem tak zwanych Centrów Studiów, zarówno międzyregionalnych, jak i regionalnych. Centra Studiów były miejscami, w których przez dwa lub trzy lata numerariusze otrzymywali bardziej intensywną formację w duchu Opus Dei, a także w doktrynie i życiu chrześcijańskim. W ten sposób byli lepiej przygotowani do zadań związanych z zarządzaniem, koordynacją i działalnością Opus Dei na całym świecie.

Pierwsze Międzyregionalne Centrum Studiów znajdowało się w Madrycie, a od 1948 r. Założyciel ustanowił je w Rzymie, nazywając je Rzymskim Kolegium Świętego Krzyża. Liczni studenci z całego świata uczęszczali i nadal uczęszczają do tego ośrodka, otrzymując konkretną formację w duchu Opus Dei od samego Założyciela, a później od jego następców. Ponadto wielu z nich

studiowało na Uniwersytetach Papieskich. Obecnie wielu z nich studiuje na Papieskim Uniwersytecie Świętego Krzyża, który jest dziełem korporacyjnym Opus Dei.

Javier Echevarría, następca Założyciela, opowiadał, jak w 1951 r. spotkali się i święty Josemaría powiedział do nich: "Jesteście tutaj, w Kolegium Rzymskim, aby latać wysoko, wznosić się jak orły. A czy wiecie, jakie dwa skrzydła daje wam Kolegium Rzymskie? Jednym skrzydłem jest relacja z Bogiem, świętość i pragnienie bycia świętymi. A drugie to formacja akademicka, to wykorzystanie waszej inteligencji do poznania Boga, a w ten sposób będziecie Go lepiej kochać i lepiej wyjaśniać Go innym".

Rzymskie Kolegium Świętego Krzyża było przeznaczone do formacji mężczyzn, a Rzymskie Kolegium Santa Maria zostało założone w 1953

roku w Rzymie, aby formować kobiety z Dzieła, które później miały szerzyć chrześcijańskiego ducha i przesłanie Opus Dei na całym świecie. W przypadku kobiet, w latach 60-tych, Założyciel założył Instytut Pedagogiczny, który dał dyplom uniwersytecki wszystkim numerariom, które uczęszczały do Kolegium Rzymskiego. W ten sposób zadbał o to, by otrzymały one również wyższy stopień naukowy, który uczyniłby je bardziej zdolnymi do wykonywania zadań związanych z zarządzaniem, formacją i troską o ludzi w Opus Dei.

Kiedy święty Josemaría zmarł, powołał do kapłaństwa 692 swoich synów. Obecnie liczba kapłanów, którzy są numerariuszami lub przyłączonymi Prałatury, wynosi nieco poniżej 2000.

Wraz z Regionalnymi Ośrodkami Studiów, które zostały utworzone w

każdym okręgu Dzieła, dyrektorzy regionalni utworzyli kurs lub ośrodek studiów, aby wyjaśnić przesłanie Dzieła numerariuszom, którzy przeszli przez te ośrodki przez dwa lata. Dla przyłączonych i numerarii pomocniczych utworzono podobne ośrodki studiów, takie jak Regionalne Kursy Studiów, gdzie nauczano filozofii, teologii i ducha Opus Dei, dostosowane do okoliczności każdej osoby. W ten sposób, poczynawszy od lat pięćdziesiątych, Założyciel miał dobrze uformowanych i dyspozycyjnych ludzi do szerzenia Opus Dei na całym świecie.

Propagatorzy ducha Opus Dei

Od samego początku zarówno numerariusze, jak i numerarie pomocnicze podróżowali do wielu krajów z pragnieniem szerzenia Opus Dei. W wielu przypadkach musieli nauczyć się nowego języka,

zwyczajów i sposobów życia
katolików w każdym kraju.

W ten sposób rozprzestrzenianie się
Dzieła na całym świecie stało się
rzeczywistością. Zaczęło się od tych,
którzy mieli powołanie do celibatu
jako numerariusze, ludzie, którzy
wspierają Dzieło z punktu widzenia
formacji i budowania rodziny, i było
wspierane przez przyłączonych,
mężczyzn i kobiety z powołaniem do
celibatu, którzy pracują i żyją
wszędzie. Powołanie do celibatu
przyłączonych nadal stanowi
bogactwo Opus Dei, podobnie jak
powołanie numerari pomocniczej z
profesjonalnym przygotowaniem do
opieki nad każdą osobą z
macierzyńskim sercem.

W ten sposób, dzięki dziełu św.
Michała, możliwe jest rozwijanie
dzieła św. Rafała, wśród młodych
ludzi, oraz dzieła św. Gabriela, które
tworzą ludzie niezobowiązani do

celibatu, głównie żonaci mężczyźni i kobiety, pochodzący z różnych rzeczywistości społecznych. Praca św. Michała polegała dla założyciela Dzieła na kontemplacji tego, kim są ojciec i matka w rodzinie, tymi, którzy wspierają rodzinę i pozwalają jej zacząć się formować, dając owoce swojego ojcostwa i macierzyństwa, w tym przypadku duchowego, wszystkim ludziom.

.....

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://
dev.opusdei.org/pl-pl/article/historia-
dziela-pracy-swietego-michala/](https://dev.opusdei.org/pl-pl/article/historia-dziela-pracy-swietego-michala/)
(05-08-2025)